

De tunnel is er.

Trots en fier stonden ze daar. Over de dijk kijkend naar de rivier, waarop boten moeilijk puffend tegen de stroom opworstelden. Anderen gleden sierlijk en met een soort leedvermaak ten opzichte van hun tegenliggers met de stroom mee de andere kant op.

Een boeggolf, schuin achter hen, deed spelend de hengelaars de kant opjagen.

Jarenlang hadden de zeven beuken hun blik over de dijk geworpen waarbij hun kruinen steeds machtiger, hoger en mooier werden.

In tegenstelling tot enkele lotgenoten, die zijn gevelde om mensen en hun dagelijks voedsel te verwarmen, zijn ze op enkele scherven na, die in de loop der jaren door de bast zijn overgroeid de oorlog goed doorgekomen!

De bomen vormden een niet weg te denken deel van het landschap, Bijna twintig jaar kende ik hen. Zij waren mijn vrienden geworden. Regelmatig lag ik bij mooi weer in het gras onder hun kruinen te mijmeren, luisterend naar wat ze vertelden. Soms, bij windstil weer als hun kruinen roerloos naar de hemel wezen, begon de eerste boom licht te ritselen en vertelde zijn buurman wat hij zag. Deze nam het over en gaf het door aan de volgende.. Je zag het berichtje door de rij gaan en als het interessant genoeg was ritselde en murmelde het net zolang tot ze er over uitge-

babbeld waren en hun kruinen, waarin een paartje houtduiven zijn jongen voerde, weer slaperig tegen elkaar aanleunden.

Mijn vrienden, ja, dat waren ze.

Was ik in slaap weggezonden dan waakten ze over me.

Menigmaal, als er slecht weer op komst was en ik werd niet wakker raakten ze bijna in paniek. Sloegen wild hun takken tegen elkaar om te eindigen in een tevreden zucht als het hun lukte mij weer bij mijn positieven te krijgen.

Ze stonden ongeveer vierhonderd meter van mijn huis.

Als ik uit het raam keek wuifden ze naar me. Of als het slecht weer was gingen ze tekeer als om me te waarschuwen vooral niet de deur uit te gaan.

Ja, ik geloof dat ik me hun vriend kon noemen, want als ik aan kwam lopen bewogen ze even hun takken om daarna weer roerloos te blijven staan.

De zeven beuken werden van de dijk gescheiden door een sloot en een weg. Op een dag zag ik dat mensen bezig waren het gedeelte sloot bij de beuken te dempen.

De volgende dag hoorde ik een schrijnend geluid van een zaagmachine en tot mijn schrik zag ik al twee van mijn vrienden tegen de aarde liggen. De takken werden op een lange hoop gegooit. De stammen door een andere machine tot spaanders verpulverd.

Langzaam liep ik naar de plaats des onheil. Daar ontmoette ik de uitvoerder.

"Zo!" Begon hij joviaal. " Het allereerste begin van de Kiltunnel is er."

"O" zei ik.

"Het is jammer dat die rotbomen op de plek staan waar de tunnel moet komen."

"Ja." aarzelde ik. "Is het niet....eh.. zonde van die bomen?"

"Je kletst! We hebben weer drie a vier jaar werk. Dat is meer waard dan die bomen,"

"Dat is waar. Eigenlijk is er niks verloren aan die oude bomen," meende ik me een beetje flink voor te moeten doen.

De uivoerder knikte peinzend terwijl hij met halfdicht geknepen ogen langs het uit te voeren traject keek.

"Nou zaag en verpulver ze." besloot ik ten afscheid.

Mijn weg terug voerde langs de hoop met takken. Bij het passeren zette de wind iets aan. Een droevig ritselen volgde me van het begin tot het eind en voor het laatst hoorde ik hun stemmen. "Judas! Judas! Judas!"

DE STRAATHOND TILLY

Waar gebeurd verhaal

door
Steef Maaskant

Langzaam en hongerig liep Tilly te zoeken naar restjes eten. Er was niemand meer die voor haar zorgde. De baas, die zij altijd trouw diende heeft haar in het halfdonker aan een boom gebonden en is met de auto hard weggereden. Tilly dacht eerst dat hij in een winkel iets ging kopen en vlug terug zou komen.

Helaas! Toen het helemaal donker werd en hij wegbleef begon zij ongerust te worden. Het werd nacht.

Tilly begreep er niets meer van. Werd bang en jankte zachtjes. Na de nacht kwam weer een hele dag van wachten.

Toen het opnieuw donker begon te worden dacht Tilly:
”Ik zoek hem!”

Ze begon net zolang aan de ketting te trekken tot, met verlies van een bosje haar en een half kapot oor, de halsband over de kop schoof. De zoektocht leverde niets op. Het leek of hij van de aardbodem was verdwenen.

Tilly had hem wel eens iets over Frankrijk horen zeggen

maar begreep niet wat hij daarmee bedoelde.

Dagenlang slenterde de vrouwtjeshond op straat. Zoekend naar haar baas en iets eetbaars. Mensen zeiden lelijke dingen en schopten. Uit angst gromde zij en liet haar tanden zien. Daarom dachten de mensen dat Tilly een valse hond was. Dat was ze niet!

Blijkbaar verveelden het sommige mensen dat de hond steeds in de omgeving rondsletterde en belden het dierenasiel. Door hun gedrag was Tilly de mensen gaan wantrouwen. Ook de mensen van het asiel die haar kwamen ophalen. Zij deed lelijk tegen hen. Tilly wist niet dat deze mensen het beste met haar voor hadden en wilde vluchten.

Met een list wisten ze Tilly te vangen en brachten haar naar het hondenasiel. Daar gearriveerd keek zij verbaasd naar het aantal lotgenoten die haar met luid geblaf begroetten. Zij wist niet dat al deze honden op een nieuw baasje wachtten. Tilly werd naast de anderen in een hok gezet met nummer zeventien. Soms kwamen mensen kijken. Zij willen mij kwaad doen, dacht Tilly. Gromde luid en liet woest de tanden zien. Wat een vals kreng dachten de kijkers en liepen gauw door.

Dat deze mensen een hondje kwamen uitzoeken was voor Tilly nieuw. Door haar onnodige angst zat zij al maanden in het asiel tot er op een dag een oudere man met zijn dochter langs kwam en ondanks het gegrom en blinkerend gebit, voor de kooi bleven staan.

“Dit is haar” zei de man.

De dochter hield iets voor de tralies dat lekker rook. Tilly

werd nieuwsgierig en stopte met agressief doen.

Voorzichtig schuifelde zij op haar toe. Kon de verleiding niet weerstaan. Het smaakte heerlijk.

Even later kwam een man van het asiel Tilly uit de kooi halen en bracht haar naar voren. Daar stonden vader en dochter te wachten. De twee namen haar mee. Tilly had een nieuwe baas! “De oudere man!”.

Verbaasd vroeg Tilly zich af waarom de nieuwe baas precies haar tussen al die andere honden had uitgezocht?

Later, toen zij wat langer bij “Baassie” (zoals Tilly hem noemde) woonde kreeg ze door de lange gesprekken die hij tegen haar voerde begrip voor de situatie.

Toen de vrouw van baassie na lang ziekbed overleed bleef hij eenzaam achter. Hij voelde zich alleen op de wereld.

Op straat liepen de mensen hem voorbij. Door het lange ziekbed van zijn vrouw waren vrienden en kennissen vervreemd. Zijn zoon en dochter probeerden hem zoveel mogelijk uit de put te houden waarin hij dreigde te verdinken. Op een gegeven moment begreep hijzelf dat er iets moest gebeuren.

Na er lang over nagedacht te hebben zei hij: “Ik neem een hond! “

Eenmaal bij zijn besluit stapte hij naar het dierenasiel te Dordrecht.

Verschillende honden werden bekeken tot hij bij een hok kwam met een hazewindhond, een Whippet. De trouwe ogen van het beest keken hem bijna smekend aan. Baassie was verkocht. Zonder dralen vertelde hij de leiding dat hij

de Whippet wilde kopen.

Meer dan drie jaar waren ze elkaar vriend. Baassie had zijn kameraad “Flits” genoemd vanwege zijn enorme snelheid. Zij waren enorm aan elkaar gehecht geraakt. Baassie noemde hem niet zijn hond, maar metgezel.

Waar we wonen is aan de overkant een terrein. Daar liet hij Flits altijd uit. Evenals mij nu. Je moet wel een drukke weg met auto's oversteken.

Omdat er op het terrein katten leven hield baassie Flits altijd aangeliind. Deze rook de katten op afstand en wilde er achteraan. Op een kwade dag, een paar dagen nadat baassie vijftientig jaar was geworden vloog Flits zo hard weg dat de lijn brak en hij achter een kat aan ging. Als hij ergens eens los mocht lopen kwam hij altijd terug wanneer hij werd geroepen. Nu niet. Baassie bleef roepen en fluiten. Geen Flits! In de buurt van de drukke weg gekomen, zei iemand: “Er licht daar een hond!”

Baassie schrok geweldig. Bij de weg gekomen stond een groepje mensen op de stoep met Flits in hun midden. Ze hadden hem van de weg gehaald. Baassie barste in tranen uit. Hij kon geen woord uiten van schrik en verdriet. Twee keer moest een vrouw hem vragen: “Zal ik de dieren ambulance bellen?”

Hij keek haar enige tijd verdwaasd aan of zij Flits tot iets ergs veroordeelde. Dan drong de ernst goed tot hem door. Terwijl tranen over zijn gezicht liepen knikte hij.

Flits werd door de vrouw van de ambulancen in de wagen gelegd. Gezamenlijk reden ze naar het dieren ziekenhuis.

Daar constateerde een dierenarts de dood. De vrouw van de ambulance legde Flits terug in de wagen. “Wil je nog afscheid nemen?” vroeg zij.

Huilend boog de oudere man over zijn vriend heen.

Terwijl hij met beide handen liefdevol het levenloze nog warme lichaam van zijn vriend tegen de borst drukte snikte hij: “Nu ben ik weer helemaal alleen!”

Evenals na het overlijden van zijn vrouw was de man zwaar gedeprimeerd. “Ik neem nooit meer een hond!” was zijn reactie.

Na een enkele dag begon hij zijn vriend te missen. Zocht daarom heil in het bekijken van alle hondenfoto's die de Nederlandse hondenasieis op de computer te bieden hadden. Op een gegeven moment sprong hij bijna van zijn stoel toen er op het scherm een hondenkop verscheen, die praktisch het evenbeeld was van Flits. Eveneens een Whip pet. Een vrouwtje. Aimee was haar naam. In eerste instantie had hij niet in de gaten dat er een kruisje bij stond. Wat wil zeggen dat de hond een kruising is. Het gepubliceerde kwam van het dierenasiel te Tilburg. Hij begreep wel dat deze hond nooit zijn Flits kon vervangen. Dat kon geen enkele hond. “De kop“ begeesterde” hem. Hij voelde zich er mee verbonden. Hij begreep nu dat het een kruising was. Een teefje. Wat achter de kop kwam interesseerde hem niet. Het was de kop. Hij belde het asiel in Tilburg en vroeg of de hond vrij was. Het antwoord was positief. “Dan kom ik haar morgen halen!” Hij belde zijn dochter en vertelde dat hij de volgende ochtend in Tilburg een

hond ging halen.

“Dan ga ik mee!” was het antwoord.

De andere morgen ging het vroeg richting Tilburg.

Dochter was wel benieuwd wat voor hond ze te zien zal krijgen. “Je ziet het straks wel!” was het antwoord op haar vraag.

Het asiel was gauw gevonden. Nadat ze vertelden voor welke hond ze gekomen zijn werden ze naar de kooi van de toen nog geheten Aimee gebracht.

Het eerste contact was een wild tekeer gaan. Grommen en angstbijten. Een stukje lekkers tegen de tralies gehouden bracht haar blijkbaar op gedachten dat die twee misschien toch niet zo gevaarlijk waren. Snuffelend kwam ze dichterbij.

”Hmm, dat smaakt lekker!” Nog enkele stukjes en het ijs was gebroken.

Toen de nodige formaliteiten waren verricht en één van de mensen, die in de maanden dat Aimee daar zat met haar vertrouwd was geraakt, de meegebrachte riem om de hals had gedaan, stapten vader en dochter met hun nieuwe vriend naar buiten.

De hond liep gewillig mee. De mensen van het asiel zeiden: “Ze gaat graag wandelen.”

Bij de auto gekomen was haar idee van wandelen blijkbaar anders. Ze wilde niet instappen.

Na enkele mislukte pogingen bewees zij dat ze geen valse hond was. Zonder een enkele bedreiging van haar kant pakte dochter de hond op en zette haar in de auto waar zij

rustig ging liggen.

Onderweg naar huis zei dochter: "Je heet nu nog Aimee. Je bent een vrouwtje, je komt uit Tilburg en als je nieuwe baas het goed vind noemen we jou voortaan "Tilly!"

Tijdens de rit naar haar nieuwe tehuis had zij zich een lekker plaatsje op de achterbank gezocht.

Nu en dan ging ze even staan om de omgeving op te nemen waar doorheen werd gereden.

De rust die de man en vrouw uitstraalden en de lekkere hapjes die ze nu en dan kreeg toegestopt, deden het laatste beetje wantrouwen ten opzichte van het tweetal verdwijnen.

Toen Tilly merkte dat de auto langzamer ging rijden en naast een stoep parkeerde ging ze rechtop zitten met het vermoeden dat dit wel eens haar nieuwe woongebied kon worden. Zij keek nieuwsgierig door het autoruitje. Wat zij zag beviel haar wel. Een flink huis en aan de overkant een groot terrein om lekker te hollen en te spelen.

Haar aandacht werd onderbroken doordat baassie de portierdeur opende. Terwijl Tilly naar buiten sprong, oreerde de man:

"Ik hoop dat deze sprong ons samen naar een nieuwe, vriendschappelijke en gelukkige toekomst leidt!"

Tilly geloofde het wel en snuffelde zenuwachtig nieuwsgierig rond.

Een beetje afstandelijk maar toch benieuwd naar wat haar te wachten stond stapte zij de voordeur in. Binnen vertelde haar neus dat er een soortgenoot had gewoond. Het gaf

haar vertrouwen. Ze begon met alle hoekjes en gaatjes te besnuffelen. Baassie liet haar rustig begaan en maakte intussen het eerste eten voor haar klaar.

Toen Tilly uitgesnuffeld was sprong ze op de bank, ging uitgestrekt liggen en keek of dit plaatsje door haar al jarenlang werd bezet.

Na gegeten te hebben besloot baassie dat het tijd werd zijn nieuwe vriendin uit te laten. Hij pakte riem en halsband.

Bij het zien van de riem veranderde Tilly in een wild dier. Luid blaffend, angstig dreigend de tanden ontbloot, kroop ze in een hoek. Baassie keek onthuts en geschrokken toe. Gelukkig niet lang.

”Meisje, meisje!” zei hij meewarend. ”Wat hebben ze met jou uitgespookt?”

Hij borg riem en halsband weg en liet Tilly een tijdje aan haar lot over. Daarna begon hij rustig te praten. Na een poosje was zij zover gekalmeerd dat ze weer op de bank ging zitten en baassie haar kon aaien.

.De oude man zat een tijdje over het probleem na te denken. Weggaan zonder riem is te gevaarlijk. Hij had een idee, pakte een kussen en legde dit vanaf de achterkant van de bank op de leuning. Stopte de halsband er onder zonder dat Tilly het beseftte. Liep naar de voorkant van de bank begon haar kop met beide handen te knuffelen, schoof intussen voorzichtig de geopende halsband met de vingers naar zich toe en bond hem om de nek eer de hond er erg in had. Met de riem werd het zelfde spelletje succesvol herhaald. Eenmaal getuigd had de hond geen

rancune meer en begreep dat ze gingen wandelen.
In het voortuintje bleef baassie bij een rozenstruik staan.
Plukte een roos.

”Waarom doet hij dat nou?” dacht Tilly.

Het was of hij haar gedachte raadde.

”Wij hebben elkaar maar moeten flits niet vergeten.”

Tilly begreep er niets van.

Tegenover het huis van baassie is een groot rangeerterrein. Daar liet hij Flits altijd uit. Net als Tilly nu. Waar de goederentreinen het rangeeremplacement door een uitgang verlaten, moeten ze, om de zeehaven te bereiken, een drukke weg over steken.

Diezelfde weg en uitgang gebruikte baassie om het terrein te betreden. Het was deze weg waar Flits de dood vond. Baassie wachtte tot de stoplichten op rood stonden. Een ogenblik geen auto □s.

”Kom!”

Halverwege de weg bleef de oude man staan. ”Hier is het!” zei hij. Legde de roos op de plaats des onheil, vouwde zijn handen en sprak:

”Flits, denk niet dat ik je ontrouw ben omdat ik Tilly als nieuwe metgezel heb gekozen. Je leeft voor altijd in mijn hart. Dat wilde ik je laten weten. Jij begrijpt me wel, ouwe makker. Veel geluk in de hondenhemel.”

Tijdens de korte ceremonie was Tilly opmerkelijk stil, stond tegen baassie zijn been gedrukt en keek naar hem op met de kop omhoog waarin de ogen begrip leken uit te drukken.

”Kom!” klonk het hard, alsof baassie zijn emoties wilde verbergen.

Het rangeerterrein ligt langs de spoorweg bij Dordrecht. Als de treinen langs denderden wuiven kinderen soms naar het wandelende tweetal.

Hun loopje werd in de meeste gevallen uitgebreid met een rondje park wat de wandeling dan op anderhalf uur kwam te staan.

Baassie had Tilly wel graag de vrije teugel gegund.

Ondervinding had hem wijs gemaakt. Deze eerste keer maakten ze een kort rondje. Temeer om haar een beetje bekendheid met het terrein te laten krijgen.

Op de terugweg zag de man dat de roos was platgereden. Hij liep er vlug langs en mompelde: ”Geeft niet Flits. Ik weet dat jij mijn boodschap hebt begrepen.”

De weg terug ging goed. In huis gekomen deed Baassie de openslaande deuren naar de tuin open. Tilly liep verheugd het balkon op en ging zonder aarzelen het kleine trapje af de tuin in. Zij voelde een bepaalde vrijheid en begon als dol rond te rennen. Na uitgehold te zijn gaf ze meer aandacht aan de luchtjes die in de tuin aanwezig zijn. Haar jachtinstinct ontwaakte toen ze konijnenkeutels ontdekte en begon meteen naar de dader te zoeken.

Het huis waar Tilly nu woont staat in een rijtje van zes woningen met even zoveel tuinen. De actieradius van het konijntje is dus niet beperkt tot het grondgebied waar Tilly nu de scepter zwaait. Zij kan gemakkelijk ontkomen bij

eventueel gewelddadig gedrag van de kant van de hond.

De tuin eindigt tegen de rivier de Oude Maas. Baassie heeft aan het eind van de tuin een opbouw met balustrade van anderhalve meter hoog gebouwd. Hij noemt het zijn buitenverblijf. Als hij een lollige bui heeft heet het zijn “Piratennest!”

Het geheel ligt naast de Zwijndrechtse verkeersbrug. Bij lekker weer zit je er mooi en gezellig.

De zeilboten, waarvan de masten hoog zijn, moeten wachten tot de brug open is. Het is een leuk en fascinerend gezicht als ze allemaal tegelijk langs varen. De meesten in- zittende groeten joviaal als ze het opbouwte, met mij en baassie er op, in het oog krijgen. Sommigen steken hun duim omhoog uit bewondering voor de fantastische plaats aan het water.

Op een avond zei baassie: “Ik denk dat ik, zolang het mooi weer blijft hier op het piratennest mijn memories over mijn leven gaat schrijven.

Wanneer de brug voor een groot zeeschip geopend wordt en je kijkt vanuit de kamer, lijkt het of hij door de tuin vaart en soms, als de zon laag in het westen staat, ontleent hij je het zonlicht en wordt je kamer half verduistert.

Na het avondeten gaat baassie op de tweezitsbank t.v. kijken. Ik zit naast hem. Het worden onze vaste plaatsjes. In

de loop van de dag heb ik gemerkt dat ik Baassie niet hoeft te wantrouwen. Dat hij het beste met mij voor heeft. Als hij voor het naar bed gaan nog een korte wandeling wil maken laat ik hem zonder tegenstribbelen, maar nog wel met zekere tegenzin, de riem aandoen. De halsband had hij niet afgedaan.

Het werd langzamerhand tijd om van de nachtrust te gaan genieten.

Flits, Tilly's voorganger, sliep in de slaapkamer naast het bed van Baassie. Deze had onder de mand van Flits een verhoging gemaakt zodat beide op gelijke hoogte lagen.

Baassie was benieuwd hoe ik zal reageren als we naar boven gaan. Daar was ik nog niet geweest.

"Meisje, wat denk je er van als we eens gaan slapen?"

Zonder verder nog één woord af te wachten holde ik de trap op naar boven.

Langzaam, maar benieuwd naar wat hij boven te zien zou krijgen volgde Baassie mij. Op de slaapkamer gekomen keek hij vol verbazing.

Triomfantelijk, als de prinses met de erwt zat ik rechtop in het midden van het bed.

Een brede lach trok om Baassie zijn mond. "Ik denk dat jij dit gewend bent geweest. Dit is echt de bedoeling niet, meisje! Kom! Je moet in de mand."

Zonder verzet liet ik mij door hem oppakken en in de mand zetten.

"Deze mand is in het vervolg jouw slaappleats. Ik slaap in

bed.”

Baassie begon zich op zijn gemak uit te kleden, trok zijn pyjama aan deed zijn kleren netjes op een stokje en stapte in bed.

Ik lag opgerold in de mand naar hem te kijken.

Na een paar zuchten werd Baassie zijn ademhaling regelmatig.

Nu dan kwam er een snurk tussendoor.

Bij dit geluid kwam ik langzaam overeind. Voorzichtig zette ik een poot op het bed. De andere drie volgden en terwijl Baassie in dromenland verkeerde liet ik mij met een tevreden zucht naast hem op de dekens zakken.

Ik sliep heerlijk tot half in de nacht. Toen begon Baassie zijn blaas neigingen te vertonen over te lopen. Het werd van zijn kant een onrustig draaien. Door het gedraai kwam hij tegen mij aan te liggen. Het maakte hem helemaal wakker

Voorzichtig voelde hij naast zich.

Je moet weten dat Baassie bijna zestig jaar getrouwd is geweest. Daarom had hij heel even, een onderdeel van een seconde, de gedachte dat zijn vrouw naast hem lag. De actualiteit drong snel tot hem door.

Baassie keek mij aan zonder iets te zeggen. Ik denk dat hij tijd nodig had om aan de omstandigheid te wennen. Hij glipte het bed uit en verdween in de w.c.

Bij terugkomst keek hij mij hoofdschuddend aan. Ik zat nog steeds op bed, kwispelend, met de bek half open hem, naar het leek, vrolijk toe te lachen.

”Denk nou niet dat je, omdat je een vrouwtje bent, je zin door kan drijven. Als ik zeg in de mand, dan bedoel ik ook de mand”

In de ogen van baassie leek het of de vermeende lach op Tilly □s snoet breder werd.

De volgende avond dat ze aan hun nachtrust begonnen lette Baassie extra op. Een paar keer lichte hij het hoofd op om in de mand te kijken. Gehoorzaam, netjes opgerold, de ogen dicht leek Tilly in diepe slaap.

”Zo, dat dacht ik ook!” mompelde de oude man. Half slapend brabbelde hij nog een paar onverstaanbare woorden die in het niets leken weg te zinken. De rust die het bed nu uitstraalde bracht leven in de mand. Voorzichtig kwam Tilly overeind. Evenals de eerste keer werd één poot voorzichtig naar voren gebracht. De rest volgde.

Het was weer half in de nacht dat de blaas van Baassie vroeg om uitgelaten te worden. Door de ervaring van de vorige nacht had Tilly gezorgd iets verder van hem af te liggen zodat hij niet direct merkte dat zij weer naast hem lag. Slaperig, zonder erg in Tilly sjokte Baassie naar de w.c. Terug was hij weer bij de tijd. Hoofdschuddend stond hij voor het bed. ”Wat moet ik nou met jou?” Streng wees hij met een vinger naar de mand. Met hangende kop gehoorzaamde Tilly.

Die hangende kop was een beetje show, want toen Baassie dacht gewonnen te hebben ging het de volgende nacht precies eender.

Baassie zat er mee in. Toch ook weer niet zo erg. Wat

geeft het eigenlijk dat ze naast me op de dekens ligt. Het is een tweepersoons bed. Ruimte zat. Baassie liep naar een kast, deed de deur open en rommelde wat. Tevreden kwam hij overeind met in zijn handen een heel grote lap. Hij legde de lap over de dekens."Zo, Tilly." zei hij. "Deze lap is niet dik. Kan gemakkelijk gewassen worden. We zullen het er maar op houden dat jij gewonnen hebt. Ik ben te oud om met een jonge dame de strijd aan te gaan. Zo werd in enkele dagen de strijd in het voordeel van Tilly beslist. Het wil niet zeggen dat zij daardoor een ongehoorzame hond is geworden. Integendeel! Aanhankelijkheid en gehoorzaamheid lijken haar aangeboren. Tilly keek naar haar Baassie op en was niet van zijn zijde weg te slaan.

Eigenlijk had Baassie nooit een vrouwtjeshond willen hebben. Dat geeft zo ☐n rommel en allemaal mannetjeshonden aan je deur, vond hij.

Maar ja, het is al eerder gezegd; het ging hem om de kop. Wat er achter kwam interesseerde hem niet. Toevallig was dat wel een heel stuk teef.

Baassie vond dat daar een oplossing voor was:
"Steriliseren!"

Nog in dezelfde week dat Baassie Tilly in huis had genomen, belde hij het dierenziekenhuis voor een afspraak. Hij mocht zelf bepalen wanneer het moest gebeuren. "Kan dat morgen?"

Het antwoord was positief.

De volgende ochtend ging Baassie, gezamenlijk met hond

en dochter, op weg om Tilly op het gewenste uur af te leveren.

”Wanneer kunnen we haar ophalen?”

”We bellen wanneer Tilly uit haar roes bijkomt.”

Na maandenlange ervaring in het asiel vond Tilly het niet raar dat zij in een hok werd opgesloten. In de enkele dag dat zij bij Baassie was, is zij dat niet ontwend.

Thuis liep Baassie zenuwachtig onwennig rond. Zo`n operatie is tenslotte geen pretje. Hij was blij toen er eindelijk uit het dierenziekenhuis gebeld werd met de mededeling dat Tilly uit de verdoving was ontwaakt en hij haar kon ophalen.

Eerst reed hij langs dochter die graag mee ging.

Op de plaats van bestemming werden ze naar de kooi gebracht waarin Tilly nog wazig lag na te dromen. Door de oplichtende ogen en de langzaam kwispelende staart liet zij merken beide mensen te herkennen.

Om haar kop zat een grote plastic kap waar zij niet aan gewend was. Die kap was uit voorzorg. Dat zij niet aan de wond ging likken met eventuele kwalijke gevolgen.

Nog een beetje wankel liep zij graag met baassie mee.

Dochter hielp haar met in de auto stappen. Thuis gekomen werd ze met zorg omringd.

De kap probeerde zij af te schuiven. Het was ook een lastig ding. Ze wist haast niet hoe de kop neer te leggen.

Baassie had speciaal voor deze gelegenheid een extra lekker maaltje klaar gemaakt. Tot zijn spijt keek zij het speciaaltje niet aan, wat hij achteraf wel begreep.

”Ik zet het wel in de koelkast. Een andere keer lust je het zeker.”

Tilly geloofde het wel. Probeerde zo gemakkelijk mogelijk te gaan liggen en sloot de ogen om haar roes verder uit te slapen.

Baassie omringde Tilly met alle zorg die nodig was. Toen het tijd werd om naar bed te gaan vroeg hij zich af hoe dit op te lossen. Tilly mocht geen trappen lopen van de dierenarts. Hij dacht: We liggen overdag samen wel eens languit op de bank te slapen. Dan lig jij tussen mij en de rugleuning. Kunnen we vannacht ook doen. Ik durf jou na zo'n zware operatie niet alleen te laten.

Nadat Baassie de bank wat comfortabeler had gemaakt met extra kussens was het tijd om dromenland op te zoeken.

Het idee leek beter dan de uitvoering. Die kap op haar hoofd vergde veel ruimte.

Ook had Tilly met de verse wond meer plaats nodig. Na een kwartier lang het een en ander geprobeerd te hebben zei Baassie. ”Het spijt me! Dit gaat niet!” Hij stond op, liep de trap op naar de slaapkamer, kwam met twee dekens terug en legde beide voor de bank op de grond.

”Zo meisje!” zei hij. Ga jij maar lekker breeduit op de bank liggen. Baassie kruipt wel op de grond. Heeft hij in zijn lange leven meer gedaan.”

Tilly lichte de kop even op, ging uitgebreider liggen, zuchtte even en sloot de ogen.

De nacht verliep rustig.

Halverwege moest Baassie, zoals gewoonlijk, een bezoek aan de w.c. brengen. Even moest het tot hem doordringen dat hij op de grond lag, wilde vlug opstaan maar werd op hetzelfde moment er van bewust geen jonge kerel meer te zijn. Van het liggen op de harde grond waren zijn oude botten extra stijf geworden. Hij moest eerst op de knieën, hield vast aan de bank en werkte zich zo omhoog. Hij lachte grimmig. "Nou zie je dat je echt een ouwe vent bent!" Toen Baassie de volgende ochtend wakker werd lag Tilly met open ogen naar hem te kijken.

"Ja, kijk jij maar! Kan je zien hoe ik dadelijk overeind spring."

Baassie was nog stijver dan in de nacht. Op de knietjes werd opnieuw de hulp van de bank ingeroepen. Met extra krachtinspanning kwam Baassie recht te staan.

Met een verwonderde blik in de ogen had Tilly naar hem liggen kijken.

Door wat lichte ochtendgymnastiek probeerde Baassie de opgedane stijfheid kwijt te raken.

Bij Tilly was de verdoving volledig uit gewerkt. Ze toonde levendiger en kwam van de bank af.

"Je zult wel honger hebben."

Het lekkere hapje dat Baassie de vorige dag had klaar gemaakt haalde hij uit de koelkast en zette het in de Magnetron.

"We zullen het een klein beetje opwarmen. Zo koud is het ook niet lekker."

Toen Tilly wilde gaan smullen kwam het er niet van. De

kap hield Tilly's snoet bij het lekkere eten vandaan.

"Wat nou weer?" kon Baassie niet nalaten te zeggen.

"O! Ik zie het al. Die kap. Wat moeten we nu?"

"Wacht, die kap heb je op je kop om niet aan de wond te kunnen likken. Zo lang ik bij je ben kan zij wel af. Je zult meer trek hebben in een lekker maaltje dan likken aan een dichtgenaaide wond. Als we samen zijn kunnen we de kap aflaten. Ik zorg wel dat je gedraagt!"

Tilly was verheugd dat ze van het onding werd verlost.

Hongerig viel ze op het lekkers aan. Met grote happen werd het gulzig naar binnen gewerkt.

Baassie stond met plezier te kijken. "Dat gaat er wel in!" lachte hij.

De oude man begon eten voor zichzelf klaar te maken.

Lette intussen goed op dat Tilly geen verboden dingen deed. Door de kap af te doen voelde hij zich dubbel verantwoordelijk.

Nadat bij beiden de maag naar genoegen was gevuld besloot Baassie een korte wandeling te houden. Van de wond had Tilly blijkbaar weinig last. Ze reageerde levendig en blij toen de man de riem pakte en hem bij haar om deed. Bij het oversteken van de weg was het even goed uitkijken. Gewoonlijk liepen ze op een oudemansholletje naar de overkant. Om de wond te sparen wilde Baassie kalm aan doen en wachtte tot hij er zeker van kon zijn rustig, zonder gevaar, over te steken.

Op het rangeerterrein was het zijn gewoonte het eerste stuk op de tussen de rails liggende biels te lopen. Dan

maak je langere stappen. Dat leek hem goed voor zijn oude benen. Tilly hobbelde vrolijk met hem mee. Nu meed hij de dwarsliggers. Ze liepen op hun gemak het terrein over.

Baassie stond tussen een paar rails op zijn gemak te kijken naar een paar mensen die daar aan het werk waren. Ineens werd hij opgeschrikt door een luid getoeter. Een trein reed recht op hen af. Gelukkig word op een rangeerterrein niet hard gereden zodat ze zich gemakkelijk uit de voeten konden maken. Nadat Tilly haar behoefte had gedaan liepen ze rustig terug naar huis. Daar aangekomen zei Baassie:

”Tilly, het is prachtig weer, maar erg warm. We gaan lekker op het ”Piratennest” zitten.”

Een licht over de rivier aanwaaiend briesje deed hen verkoelen en het water rimpelen.

Het lover van de boom naast het ”Piratennest” bracht schaduw over de zittende en maakte een zonneparaplu overbodig.

Ze keken naar op het water dobberende meeuwen en een enkele aalscholver. Het lijf van de aalscholver toonde bijna geheel onder water. De lange hals en kop staken recht op en deed denken aan een periscoop. Hij dook onder. Bleef enige tijd weg Kwam boven met iets eetbaars in de snavel.

Meeuwen hadden hen ontdekt, stegen op en vlogen rondjes boven hun hoofd. Vogels weten gauw waar regelmatig iets te halen is.

Veel mensen die over de brug reden keken naar ons. Sommigen staken de hand als groet omhoog. Wij groetten terug.

Intussen lagen zeilbootjes voor de brug rond te dobberen tot hij open ging en zij de reis konden vervolgen. Grote en kleine plezierjachten voeren in het midden van de rivier naar links en rechts. Vanwege hun geringere hoogten hoefden zij niet te wachten op het openen van de brug. Ook de beroepsvaart hielp mee de rivier een levendig aanzien te geven.

Tilly ging uitgestrekt op de koele vloer liggen. Baassie zuchtte tevreden. Zijn hand zakte omlaag en aaidde liefkozend de kop van Tilly. "Waar ter wereld zullen mensen zo □n heerlijk plaatsje hebben als wij samen. Hier kan geen enkel vakantieadres tegenop! Ik hoop dat we hier nog ja- renlang van mogen genieten!"

Wie goed naar hem luisterde hoorde op de achtergrond een twijfelende noot. Namelijk, hij heeft bericht gekregen dat de gemeente het plan heeft opgevat om langs de rivier, waar Baassie en Tilly nu zo gezellig zitten, een boulevard te bouwen met daaromheen kantoren en nieuwe huizen. Het rijtje huizen waar Baassie en Tilly nu woont wordt in dat plan niet gerealiseerd. Zij staan op de slooplijst. Baassie weet wel dat de uitvoering van zo □n plan soms ja- ren en jaren op zich laat wachten, maar het maakte hem niet geruster.

Hij vroeg zich af wat er me hun beiden gaat gebeuren als het zo ver komt. Hij nam voor zich tot het uiterste te

verzetten.

Tilly ging staan, geeuwde en liep het trapje af het graskveldje op. Zij zocht haar speeltjes. Had er verschillende. De bal was favoriet. Holde en dolde daarmee door de tuin. Baassie moest haar dan vangen, de bal afpakken en weggooien. Nu zocht ze tevergeefs. Baassie had alle speeltjes weggestopt. Hij wilde dat zij zich kalm hield. De wond was te vers. Tilly keek vreemd dat er niet één speeltje te vinden was. Na binnen gezocht en niets gevonden te hebben kwam ze weer bij Baassie op het piratennest in de koelte liggen.

Zo verstreek de dag in alle rust. Nadat de avond vorderde werd het rustig in de lucht en op de rivier. Op een enkele na hadden de meeuwen het luchtruim verlaten. De plezierjachtjes hadden waarschijnlijk hun bestemming gevonden. Alleen de beroepsvaart liet zich zo nu en dan nog zien.

De temperatuur daalde tot aangename hoogte en nodigde tot een lange zit. Het was nog boven de twintig graden.

Geen van beiden hadden behoefte de mand op te zoeken.

Het was twaalf uur dat Baassie zei: "We zullen een keer moeten opstaan. Dadelijk vallen we hier in slaap."

Tilly antwoordde met een geeuw.

Het duurde toch nog even voor ze werkelijk overeind kwamen.

Eenmaal binnen mompelde Baassie: "Dat is waar ook, ik moet een bed voor mezelf maken. Hij strompelde de trap op naar de slaapkamer. Tilly hoorde een hoop gerommel. Plotseling viel er in volle vaart iets de trap af. Tilly begon